

Onverwachte verrassingen én tegenvallers op Festival Cement

door Mariëlla Pichotte en Moon Saris
29 maart 2007

Een grote groep jonge makers verzamelde zich afgelopen week in het uiterste zuiden voor Festival Cement. Ze lieten op een vijftiental Maastrichtse locaties voornamelijk hyperverse voorstellingen zien, net uit het repetitieproces en soms zelfs dat nog niet helemaal. Met tien premières, een paar nauwelijks eerder gespeelde voorstellingen, diverse proefballonnetjes en slechts enkele stukken die al een tour achter de rug hadden, mag Cement zich met recht een broedplaats noemen. Eentje waar collega's uit het veld en een bescheiden groep publiek voor onverwachte verrassingen en helaas ook tegenvallers kunnen komen te staan. En soms hoor je pas op het allerlaatste moment wat je écht niet had mogen missen – Marcel Osterops Een soort van mooi moeten we bijvoorbeeld beslist later dit seizoen nog zien te vangen...

Zondag 25 maart

After the end – Domien Van Der Meiren

Zij wil dolgraag geloven in de goedheid van de mens, in de schoonheid van de wereld. Hij vertrouwt niets of niemand en wil het meisje voor zichzelf alleen. In zijn hoogstpersoonlijke schuilkamer hebben de collega's en 'vrienden' Louise en Marc voor het eerst gelegenheid om echt met elkaar te praten. Het leidt slechts tot desillusies. After the end. De ruimte is kaal, zoals het een schuilkamer betaamt. De vloer is bedekt met lichte matrassen, in de hoek staat een po, in de andere een kist. Wat dekens, een paar lampen, da's al. Zij vraagt hem in de openingsscène te vertellen hoe het ging; eerst redelijk nuchter, maar steeds meer geërgerd herhaalt hij hoe de wereld in elkaar stortte na een atoomaanval en hoe hij haar met gevaar voor eigen leven door de puinhopen naar zijn huis droeg. Daar zitten ze nu, in afwachting van het afnemen van de radioactiviteit. De sterke tekst van Dennis Kelly laat de toeschouwer vanaf moment één twijfelen aan de werkelijkheid van deze gebeurtenissen zonder dat hij er helemaal zijn geloof in verliest. Een tikje onzorgvuldigheid in de voorgestelde feiten, een snufje onzekerheid bij het meisje, een toenemend gevoel dat Marc haar vooral niet gunde aan de rest van de wereld. Maar het laat allemaal genoeg ruimte voor allebei de mogelijke gruwelijke waarheden. Deze ingrediënten zijn ruim voldoende voor een akelige belevenis. Die bevat overigens de nodige humor, al is die meestal gitzwart. Acteurs Lien de Graeve en Mark Kraan spelen de eerste laag van hun personages – hippe, maar nadenkende griet tegenover intelligente, maar poetszieke hopeloze sukkel – overtuigend en meeslepend. Ze laten helaas wel onvoldoende doorschemeren wat ze tussen hun talloze beleefdheden door werkelijk voelen jegens elkaar. Mag Louise hem echt of is ze gewoon zo'n meisje dat iedereen z'n bestaan gunt, inclusief gekkigheden? Hoe dan ook: Louise is overduidelijk de ontvoerde prinses en Marc de griezelige en gevaarlijke draak – al gaat zij met zichtbare tegenzin mee in het spelen van zijn favoriete spelletje Dungeons and Dragons. Hij gaat steeds verder om haar te breken, maar zij laat zich niet erg makkelijk vangen door de man die tot – bijna – aan het eind zowel haar belager als haar beschermer zou kunnen zijn.

Foto: Carry Gisbertz

8 Weekly Moon Saris